

سه‌شنبه ۱۹ دی ۱۴۰۲ ■ ۱۶ صفحه ■ ۱۰ هزار تومان ■ دوره سوم ■ سال دوم ■ شماره ۴۱۹
www.hammihanonline.ir

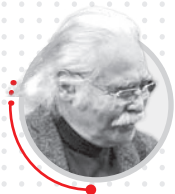
خاورمیانه در چند قدمی جنگ تمام عیار

یادداشتی از **احمد زیدآبادی** درباره ترور فرمانده حزب الله لبنان

کشمکش بر سر دفاع از زنان

بررسی دلایل قانونی نشدن منبع خشونت علیه زنان
در گفت‌وگو با **حسین بیات** و **مینا جعفری**

عمری ترانه

کارنامه شش دهه ترانه‌سرایی **ایرج جنتی عطایی**
در سالگرد میلاد او

قهرمان دفاع از استقلال ایران

کارنامه **حسن پیرنیا** از مخالفت با قرارداد تقسیم تا قرارداد تحت حمایتی ایران

گزارش دولت ۲۰۳

مهاجرت فراتر از اقتصاد

بررسی اظهارات رئیس مرکز بررسی‌های استراتژیک ریاست جمهوری

سرمقاله

مهاجرت امید

یکی از مشکلات روزنامه‌ها این است که هرچه از واقعیت بنویسند، دولتی‌ها فوری می‌گویند شما مردم را ناامید می‌کنید. این حرف آنچنان بی‌پایه است که پس از مدتی خودشان هم مجبور می‌شوند تن به واقعیت‌ها داده و به آن‌ها اذعان کنند. تقریباً اغلب رسانه‌ها سال‌هاست که نسبت به مسئله مهاجرت، به‌ویژه مهاجرت کارآفرینان، نخبگان و تحصیلکردگان هشدار می‌دهند؛ ولی به جای شنیدن حرف آنان و بررسی ماجرا، کوشیدند که نهاد مدنی بررسی‌کننده مسئله مهاجرت را محدود کنند، ولی همان اندازه که شکستن دماسنج، موجب کاهش تب می‌شود، برخورد با نهاد پژوهشی موضوع مهاجرت نیز موجب کاهش و معکوس شدن مهاجرت خواهد شد. با وجود این، بالاخره این واقعیت چنان گسترده شد که حتی مقامات دولتی نیز به آن اقرار کردند و رئیس مرکز بررسی‌های استراتژیک ریاست جمهوری درباره مهاجرت به واقعیت‌های مهمی اشاره کرده و گفته است: «اگر به پدیده مهاجرت به درستی نگاه شود، متوجه می‌شویم که واقعاً ریشه این موضوع اقتصاد، بیکاری و اشتغال‌زایی نیست، بلکه این مسئله به دلیل آن است که ما یک تصویر روشن از آینده برای مردم نساخته‌ایم. امروز وضعیت مهاجرت نسبت به گذشته فرق کرده است و مثلاً اگر کسی به آلمان مهاجرت کند، برای او اختیار گرفتن یک کُرسی دولتی یا به دست آوردن یک موقعیت کسب‌وکار اقتصادی به این کشور سفر نمی‌کند بلکه او مهاجرت می‌کند تا در ایران نباشد و این تفسیر بسیار خطرناکی است که به نظر باید در مورد آن، فکر کرده و تعامل کنیم... لذا این جنس مسائل از آن دسته موضوعاتی است که ضرورت بازاندیشی در الگوی اساسی حکمرانی را برای ما توجیه می‌کند.»

این توصیف به‌نسبت دقیقی از مهاجرت است. بدون تردید مشکل اساسی مهاجران، فقدان امید به آینده است. آمیدی که از دست رفته است. بنابراین، می‌توان مشکلات اقتصادی یا حتی سیاسی و فرهنگی را تحمل کرد به شرطی که به آینده کشور امیدوار باشیم. آقای رئیس‌جمهور در دیدار با فعالان سیاسی و احزاب خواهان آن شده که آنان امید ایجاد کنند. این تصور نادرستی از رسالت رسانه‌ها است، اگر رسانه‌ها می‌توانند امید ایجاد کنند، خوب در این صورت چرا مسئولین دولتی خودشان نمی‌آیند این کار را عهده‌دار شوند؟ مسئولیت اصلی ایجاد امید متوجه دولت و حکومت است. در چهار ماه گذشته، انجمن علمی روانپزشکان ایران دو نامه درباره خودکشی پزشکان و کادرهای درمان وزارت بهداشت خطاب به وزارت بهداشت نوشتند، دروغ از یک پاسخ، اکنون هم این نامه را خطاب به رئیس‌جمهور نوشته‌اند. آنان یکی از مهمترین اقشار نخبه و تحصیلکرده کشور هستند. بازتاب‌ناامیدی آنان در تعداد خودکشی‌های روزافزون آنان دیده می‌شود. این امید را چه کسی جز دولت می‌تواند ایجاد کند؟ همین که دولت متوجه خودش به‌عنوان منشأ ناامیدی جامعه نیست، یکی از نقاط ضعف آن است. اگر می‌خواهید مهاجرت حل شود و سرمایه‌های انسانی این کشور به خارج نروند، راهی نیست جز اینکه این سرمایه‌های ارزشمند احترام ببینند و در امور خودشان مشارکت داشته باشند. کافی است نگاهی به وضعیت بهداشت و درمان کشور بیندازید تا ببینید که پزشکان و کادر درمان خود را بی‌اختیار و منفعل می‌بینند؛ زیرا هیچ جایگاهی در تعیین سرنوشت حتی حرفه‌ای خود ندارند. بنابراین، مهمتر از مشکل مهاجرت نخبگان و کارشناسان و حتی کارآفرینان، مهاجرت امید است که پیش از آنان مهاجرت کرده است و باید آن را به کشور بازگرداند و مسئولیت اصلی و مستقیم آن نیز متوجه حکومت است و نه رسانه‌ها. مشکل مهاجرت در ایران نه در چشم‌اندازهای مثبت مقصد، بلکه در ناامیدی از مبدأ است.

خاطره زنده

بازخوانی دوران حضور **هاشمی رفسنجانی** در مجلس خبرگان رهبری و راهی که حسن روحانی می‌خواهد آن را ادامه دهد

هاشمی و انقلاب به روایت برادر گفت‌وگو با **محمد هاشمی**

یادبود سیاستمدار ۲۰۴-۵